

Bader de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

SMITTEBILDE - GUDER - ST. LOUIS

No. 10 }

Oktober 1878.

{ 4. Aarg.

Augustinus og Monica.

(Fortsat fra forrige No.)

Paa Højskolen i Karthago fik hans Forsæ-
 gelighed Næring ved de betydelige Frem-
 skridt, han gjorde i Vidensfaberne, især i Reltalenhed,
 og til samme Tid henveves han af Stuepillene
 og slette unge Mennesker, hvilke man i Kar-
 thago kaldte "Dunstyrtere", som ved Højskolen
 og i Byen drev allehaande Uvæsen. Medens
 han saaledes tilbragte sin Tid, bragtes han paa
 alvorligere Tanker ved et gammelt Skrift, som
 nu er tabt, men som indeholdt Opmuntringer
 til Visdom. Dog formindstede det hans Glæ-
 de ved dette Skrift, at deri Intet fandtes om
 Kristi. "Kristi Navn," siger han, "havde
 jeg ligesom indbruffet med Modersmelken, det
 havde gjenmentrengt mit Hjerte, saa at Intet,
 som kom uden dette Navn, ganske kunde hen-
 rive mig, og det end var nok saa udstuderet og
 skjønt uendigt." Men paa den anden Side
 kunde heller ikke den hellige Skrift ganske beha-
 ge ham: der var ham for simpel, for ensfoldig.
 "Skriften," siger Augustin paa det Sted, hvor
 han fortæller dette, "voxer ligesom med de
 Smaa, men jeg vilde ikke være liden, jeg vilde
 være stor og fuldvoksen." Hvad Under da, at
 Augustin i en saadan Eindsstemning sadt i

Hænderne paa et Kjetterparti, Manichæerne,
 som paa den ene Side talte meget om Kristus,
 men, paa den anden, foragtede en stor Del af
 Skriften, nemlig det gamle Testaments Bø-
 ger, lode haant om de kviselige Sakramenter
 og brugte det Kristelige, som de optog, blot til
 at udsmykke deres eget Hjerneskind.

Havde Monica for sørgtet over hans Udsør-
 velsler, saa fik hun nu dobbelt Grund til at sør-
 ge, da hun saa Synnen slutte sig til et Kjetter-
 parti, hvis Lære var saa fordærvelig, saa ham
 inddrifke en ligesaa forførfisk, som forkerende
 Gift i Stedet for den Lægedrif, som ene kunde
 helbrede. "Hun græd," siger Augustin, "over
 min aandelige Død, mere end andre Modre
 ved deres Sonners Vigbaare;" hendes Taarer
 vædede Jorden og Herren foragtede dem ikke,
 men hørte hendes Bøn, skjønt han først op-
 fyldte den efter Mars Forlob. Dog, alt den-
 gang, da hendes Hjerte var saa bekyrvret, tro-
 stede Gud hende paa en forunderlig Maade ved
 en Drom. Hun drømte nemlig en Nat, at
 hun stod paa et Ketholt af Træ og saa en skin-
 nende Yngling med huldfulgt og smilende
 Anslyn komme hen til sig; selv var hun ned-

flaaet og b drovet. Da Ynglingen nu udsprogte hende om Marsagen til hendes Bekymring og daglige Laarer, saa svarede hun, at hun begred sin Søn Augustinus. Nu trostede Ynglingen hende: "vend dig om, saa skal du se, at hvor du staar, staar og din Sørr." Hun vendte sig da om og saa Augustin staa ved sin Side paa det samme Reetholt. "O, du gode Almagtige," udbryder Augustin, da han fortæller dette, "du sørger dog for hver Enkelt af os saa godt, som havde du ham alene at sørge for; men sørger til samme Tid ligesaa godt for Alle, som hver Enkelt!"

Monica greb i Troen den Trost, som denne Drøm gav hende, og da Augustin, hvem hun fortalte den, forstod den paa sin Maade og sagde: "ja, Moder, vi skulle vel komme til at staa paa samme Reetholt; men du skal komme til mig, jeg skal ikke komme til dig;" saa svarede hun ganske rolig: "nei, min Søn, saaledes var det ikke, Ynglingen talte til mig i Drømme. Han jagde ikke: hvor din Søn er, der skal ogsaa du være; men, hvor du staar, sagde han, der staar ogsaa din Søn." Saaledes lod det kjærlige Moderherte sig ikke den givne Trost fratage, men bevarede den som en Skat i samfulde 9 Aar, i hvilke hun endnu maatte begære sin Søns Forvildelse.

Ogsaa ved et Svar, som en kristelig Biskop gav Monica, blev hun meget trostet i sin Sorg. Hun gif nemlig til en lærd og from Biskop, klagede sin Nød for ham, og bad ham tale med Augustin, gjendrive hans Vildfarelser og bringe ham paa en bedre Vej. Biskoppen afflog hendes Begjering. "Han er endnu ung i sit Kjæteri," sagde han, "og derfor oplæst og ulærvillig; men gif kun Tid, lad ham være, hvor han er, og glem blot ikke at bede til Herren for ham, saa skal han vist selv med Tiden erfare, hvilken ugudelig Vildfarelse han er geraadet i." Biskoppen fortalte tillige, at han selv, som Barn, havde været i Skole hos Manichæerne, at han ikke blot havde læst, men endog affrevet deres Boger; men at han selv, uden at Noget havde disputeret med ham og overbevist ham, havde indseet, at denne Sekt burde styes og flyes, og derfor havde løstrevet sig fra den. Med denne Bæstend var imidlertid Monica ikke ganske tilfreds; hun vedblev under

mange Laarer at overhænge Biskoppen, at han dog skulde se Augustinus og tale med ham. Nu blev Biskoppen lidt vred; men sagde dog med Fasthed: "Gaa fra mig! saa sandt du lever, det er umuligt, at denne Laarers Søn kangaatilgrunde!" Dette Udsagn, som Monica ofte fortalte Augustin, antog hun for lige saa sikkert, som om det havde lydt fra Himlen.

Augustinus opholdt sig nu i Karthago indtil sit 29de Aar. Han var Lærer i Bektalshed og holdt sig bestandig til Manichæerne, i hvis Vildfarelser han endnu mere bestyrkedes af en bektalende Mand, Faustus, som var Manichæernes Biskop. Men netop denne Mand, som paa den ene Side tiltrak Augustin, gjorde ham paa den anden Side mistænksom mod Manichæerne, da han kom under Veir med, at Faustus i Grunden var uvildende. Saaledes vare de Vaand, som bandt Augustin til Manichæerne, alt nogenlunde løste, da han besluttede at forlade Karthago og gaa til Rom, for der at opsøge sig en større og mere glimrende Virkefæds. Denne Vortreise var hans Moder meget irød. Hun fulgte ham lige ned til Havet og bønfuldt ham, at han dog enten skulde blive tilbage, eller tage hende med. Augustin vilde ingen af Delene. Han foregav derfor at han havde forandret Beslutningen og vilde blive, men at han blot vilde følge en Ven ombord, som skulde seile bort. "Søg Igi for min Moder," saa klager han selv, "og det for en saadan Moder, og løb fra hende." Monica vilde ikke vende tilbage til Byen uden i Selskab med Augustin. Hun tilbragte derfor Natten i et til den hellige Cyprian indviet Kapel, som laa nær ved Strandbredden, hvor Skibet besandt sig. Samme Nat reiste Augustin, medens hans Moder gred og bad Gud, at han ikke vilde lade ham rejse. Men Herren havde Andet i Sinde; han lod Reisen gaa for sig, men lod den blive til Augustins sande Vel, og hoand vilde hans Moder vel Andet? En Vind blæste op om Natten og fyldte Seilene; Skibet hjerne sig fra Strandbredden, og da den kjærlige Monica næste Morgen kom ned til Stranden, saa var hendes Søn borte. Hun vidste ikke, hvad Herren havde i Sinde, nemlig paa ergang at redde hendes Søn og tugte hendes altfor store Længsel efter Sønnens Nærværelse. Derfor

græd hun og jamrede sig, idet hun sukende søgte efter den, hun sukende havde født til Verden. Dog, efterat hun en Stund havde klaget over Augustins Falskhed og Grusomhed, begyndte hun atter at bede for ham. Hun vendte ene hjem; han drog til Rom. Strax efter Ankomsten til Rom, faldt Augustin i en heftig Sygdom, i hvilken hans Liv svævede i den piensynligste Fare. Døden nærmede sig, og Augustin var saa slet forberedt til at gaa den imøde. Da han som Dreng var Opden nær, længtes han efter Daaden; nu foragtede han den; og dog vilde Gud i sin Barmhertighed ikke rive ham bort, men skjenkede ham endnu længere Naadetid. Ogsaa da Augustin fortæller denne Begivenhed, viser det sig, hvor gjennemtrængt han var af Taknemmelighed for Monicas Kjærlighed. "Hva vidste Jintet af Faren," siger han, "og dog bad hun, fraværende, for mig. Skulde du vel, o Gud! have foragtet og forstødt hendes hjertelige Bønner, ved hvilke hun begjærte, ikke Sv'v eller Guld, intet foranderligt og flygtigt Gode, men hendes Sønns Sjæls Frelse? Ingenlunde, o Herre! Nei, du var her, du bønhoerte, du stufede hende ikke ved det Syn og det Svar, som jeg har omtalt, og ved andre, som jeg ikke har omtalt. Hun modtog dem i Troen, hun opholdt dig dem i Bønnen ligesom en Haandskrift, og, saa stor er din Barmhertighed, at du ved Forjættelser selv vil være deres Skyldner hvem du har eftergivet al deres Gjæld!"

Da han var kommen sig af sin Sygdom og opholdt sig i Rom, havde han endnu Omgang med Manichæerne, men løsrev sig dog stedse mere fra dem; og nu indtraf snart en Begivenhed, som havde afgjort Indslydelse paa Augustins aandelige Udvikling; han blev nemlig kaldet til offentlig Lærer i Peltatenhed i Mailand og sit her Leilighed til at høre og kjende Byens Biskop Ambrosius, som blev det egentlige Kæsteb i Herrens Haand til at vinde Augustin for Kristendommen. Hvad han beretter om de mange Fristelser, han endnu i Mailand havde at gennemgaa, om de mange Kampe, han havde at bestaa, inden Kristendommen kunde fæste Rod i hans Hjerte, er saare lærerigt, men kan kun her finde Plads, forsaavidt det vedrører hans Forhold til Monica

Denne kjærlige Moder havde ikke kunnet ud-

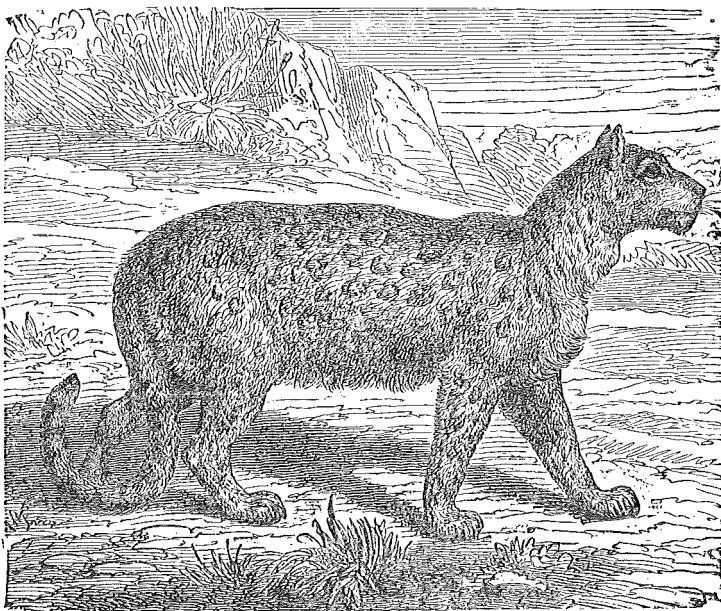
holde Afstillelsen fra Sonnen; hun fulgte ham over Havet, gjenreem Landet, og var under alle Farer sikker paa Herrens Bistand. Hun kom til Mailand til Augustin og fandt ham hjempende for at finde Sandheden. Da han nu fortalte hende, at han vel ikke mere var en Manichæer, men heller ikke en rettroende Kristen, saa saa han ikke nogen overvætted, triumferende Glæde paa hendes Ansigt, skont jo dog for en stor Del det var sleet, hvorom hun daglig anholdt i Bønnen. Sonnen var vel udreven af Pognens Snare, dog uden at have fundet Sandheden. Dog var hun overbevist om, at Gud, som havde lovet hende noget Gølt, vilde give det, som stod tilbage. Dette Haab meddelte hun ogsaa Augustin, idet hun med roligt Måhyn og tillidsfuldt Hjerte sagde, at det var hendes Tro til Kristus, at han, inden hun døde, vilde lade hende se hendes Søn som en rettroende Kristen. Ambrosius ærede hun som en Engel, fordi hun vidste, hvor meget han alt da havde virket for Augustin, og Ambrosius paa sin Side anerkjendte i den Grad Monicas Værd, at han aldrig kunde se Augustin, uden at prise ham lykkelig, fordi han havde en saadan Moder.

Endelig kom den Dag, efter hvilken Monica saa længe havde suklet, Augustin havde draget sig tilbage til den landlige Ensomhed. Han vilde gjerne tro, men kunde ikke ret komme dertil, og hvad hans Sjæl led, det erfarede ene hans Hjertensven Mlypius. En Dag, da hans egen Glendighed ret klart stod for Augustin og derfor vilde destungere paa ham, blev endog hans Vens Nærværelse ham besærlig. Han forlod det Sted, hvor de i Haugen sad sammen, gik et Stykke bort og fastede sig ned under et Figentræ. Mlypius blev siddende og vidste ikke, hvad han skulde tænke. Nu lod Augustin sine Lærere have frit Løb: Herre, hvorlænge, hulkede han, hvorlænge vrede du? Hvorlænge? Hvorlænge? Mon til imorgen? Hvorfor ikke strax, hvorfor ikke i denne Time gjøre Ende paa min Kjempe? Saa talte han i sit Hjertes inderlige Bedrøvelse, da han paa en Gang hører fra det nærliggende Hus en Stemme, som siger: Tag hen og læs! Tag hen og læs! Stemmen var som en af Smaaåbørnens, og Augustin begyndte at tænke efter, om der maaske var en Leg, ved hvilken

Børnene brugte dette Udraab. Han kunde ingen saadan erindre, og bedrøvet som han var, faldt den Tanke ham strax ind: nei, Ordene ere til dig, det er Gud, som taler dem til dig. Strax stod han op og gik hen til det Sted, hvor han havde forladt Alypius og efterladt den helige Skrift, med hvis Læsning han havde beskæftiget sig. Han slog den op, og de første Ord, som mødte hans Øine, vare Apostelens (Rom. 13, 13, 14.): "Iffe i Faaadsjeri og Drukkenstab, iffe i Losagtighed og Uteerlighed, iffe i Riv og Alvind; men i fører den Herre Jesum Kristus og plejer ikke Kjød til at vække Begjærlighed." Dette var netop Ord,

som Augustin behøvede at tage sig til Hjerte; thi, hvad han selv beretter om det, der tildrog sig med ham, inden han af Hjertet blev en Kristen, viser ganske tydeligt, at hans værste Fiende var den kjodelige Lyst, og at det store Raaderum, som han havde givet denne, netop var Skyld i, at Kampen blev ham saa haard. Men nu havde han seiret. Monica var den Første, hvem han forkyndte denne Seier og alle de Omstændigheder, som havde bevirket den. Nu glædede hun sig, nu jublede hun og takkede den gode Gud, som endelig i Barmhjertigheden lod hende se den fjære Søe staa paa det Netholt, paa hvilket hun for saa mange Aar siden havde seet ham i Drømme.

Varderen.

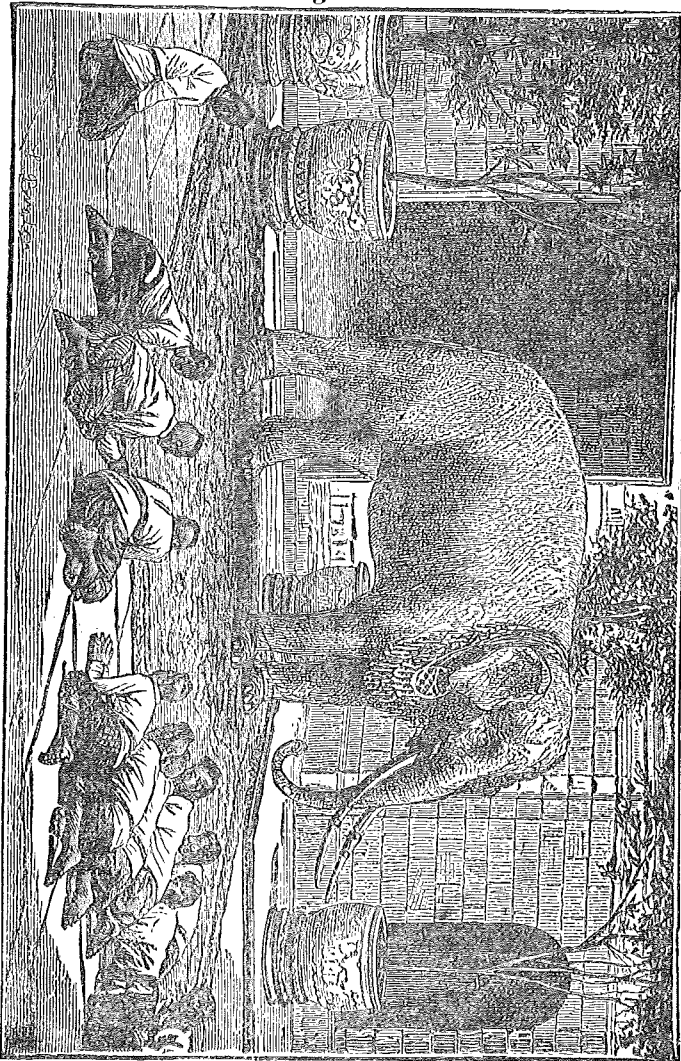

Varderen er meget nær beslægtet med Leoparden og Pantheren. Den er dem lig i Form, Størrelse og Levevis, omtrent 4 Fod lang og dertil en 3 Fod lang Hale. Dens Farve er hvidgraa men et lysegult Anstrøg og sorte Pletter. Den har længere og tykkere Haarbedækning end Leoparden og kan derfor leve i et foldere Klima. Leoparden findes kun i de varmeste Dele af Asien og Afrika, medens Varderen har sit Hjem i Mellemasien og endog forekommer langt ind i det kolde Sibirien. Især findes den rundt den persiske Bugt og opimod

Balestina og Libanon.

Varderen er, ligesom dens Slægtninge af Ratteslægten, yderst blodtørstig og farlig, paa samme Tid som den er et meget skont Dyr med et usædvanlig smukt plettet Skind. Det er sjelden, man faar se den udfillet i Dyresamlinger, eller kan erholde dens Skind. Det er et meget vanskeligt Arbejde at fange og læmme den. Den kan ligesaa lidt fornegte sin blodtørstige Natur, som den kan omstifte sin Guds Pletter (Jer. 13, 23.).

En Afgud i Siam.

I Siam i Asien dyrker man Elefanterne som Guder. I størst Anseelse staa de hvide Elefanter, fordi denne Farve er saa sjelden. I Hovedstaden Bangkok bor enhver hvid Elefant i et særskilt Tempel, hvor de blive opvartede af de Fornemste i Riget. De mest udsøgte lakre Episer blive hver Dag satte for dem i kostbare Fæde. Naar Elefanterne ere ude at spadserere, kaster alt Folket sig ned for dem i dybeste Erbødighed, hvor de vise sig.

Siameserne tro nemlig paa Sjelvandringen, og de ere derfor af den Overbevisning, at et saa stort og vældigt Dyr kun kan være besjælet af en Guds eller en vældig Hersters Aand, og derfor tilbede de Elefanten.

Ganske nylig døde en af de ældste og helligste hvide Elefanter i sit Tempel i Bangkok. Den var født 1770 og blev altsaa 108 Aar. Den

fik en kongelig Begravelse. 100 Boddhistpræster omgave dens Lig. De øvrige levende hvide Elefanter gik foran, behængte med kostbare Prydelser, under Trompeternes Lyd. Vagetter fulgte en uoverstuelig Mennestemasse. Ved Menamsfloden modtoges Ligtoget af Kongen og Rigets Støre. Den døde Afguds Liv sørges saa paa en særskilt Flaade over Floden til den anden Side, hvor det begravnes. Bangkoks sammende Huse—de skulle være 60,000 i Antal—føre ud i dobbelte Rækker, smykkede med Flag og Sørgetegn.

Det arme, forblindede Folk, som er sunket saa dybt, at det har et elendigt, dødeligt Dyr til sin Gud! Og dog har det bevaret en Forestilling om, at et Menneskes Sjæl ikke kan dø, og er forsaavidt ikke sunket saa dybt, som mangen En i vore Dage endog inden Kristenhedens Omraade.

Vesle Ingas Dødsleie.

(Indsendt af J. U.)

Kom, Jesus, kom og vær min Gæst,
Du, som er Kjærligheden!
O, kom og tag mig til din Fæst!
Jeg længes efter Freden,
Kom, vær mig nære, naar jeg skal
Den sidste Vandring gjøre!
Og gennem Dødens Styggers Døl
Du mig til Himlen føre!

Denne lille Vers og Mere laa indsluttet i den Bøn, vesle Inga bad, da hun laa paa Dødsleiet. Hun var bare 3 Aar, og nu havde Døden lagt sin kolde Haand paa hende. Hun var ei barge; dette kunde man se af hendes opadvendte Blik, naar hun bad den Bøn, hendes Moder læste hende, da hun endnu knapt kunde fremstamme Ordene: "Kom Jesus til Inga!" Naar Sygdommen tog Overhaand og Smerterne tiltog, kom ogsaa hendes Bøn frem. En hel Uge laa hun saaledes. Moderen fortalte, at snart kom Jesus med mange, mange deilige Ting til hende. Han havde hende saa inderlig kjær; thi alle skønne Sager, som hun havde, vare sendte fra Jesus, og nu snart vilde han give hende en deilig, deilig Krone, som han har gjemt til hende oppe i Himlen; men hun maatte vente en liden Stund endnu. Han havde flere smaa Børn, som han ogsaa vilde tage med sig, og alle vilde saa det saa godt, saa godt hos ham. Dette og meget Andet fortalte Moderen, medens Inga gjentog sin lille Bøn: "Kom Jesus til Inga." Nu var det Spndag; Faderen var i Kirken, og vesle Inga var lidt bedre; hun sad paa Moderens Gang og bad hende fortælle om Jesus. Om en Stund blev hun træt og vilde sove. Moderen spurgte: "Kan du din Bøn?" Den Lille soldede sine Hænder og sagde: "Kom Jesus til Inga." Derpaa sovne hende; men under denne Søvn kom Jesus, den kjære Frelser. Han, som i Daaben tog hende i Favn og gjorde hende til sit Barn, kom nu med sine hellige Engle og bar hendes Sjæl til Himlen, hvor hun med de Frelste lovsynger Herrens Navn. Gud er glad, hver Gang en af hans Børn dø; thi han siger selv: "Det er kosteligt for Herren, naar hans Hellige dø." —

Skulde ikke ogsaa J. kjære Børn, ønske, at ogsaa

saa Eders Dødsleie engang maatte blive som hendes? Men saa maa J heller ikke glemme at bede Jesus komme og hjælpe Eder til at beholde den Klædning, han gav Eder i Daaben, nemlig K r i s t i N e t f æ r d i g h e d, hvormed vi alene kunne bestaa for Gud og komme ind i hans Himmel.

Og, J Forældre, hvem Gud har betroet Børn, taler tidligt til Eders Børn om Jesus! Varnehjertet er blødt. Lader Frelserens Billeder blive indtrykket tidligt deri! Taler til Barnet om Jesus; og til Jesus om Barnet! Da ville J og Eders Børn ved Guds Naade engang samles hjemme hos Herren.

Willies Skilling.

(Efter "Luth Standard.")

Willies Skilling gjorde, at der blev Glæde i Himmelen! Den kunde ikke have kjøbt mere end et Par Stykker Candy og lidet Hjælpet en hungrende Familie. Hvad tænker du, han gjorde med den?

Hans Søster var en Missionærs Hustru i Afrika, og Familien var især med at fylde en liden Kasse, som skulde sendes til hende. Medens den ene efter den anden lagde sine Gaver i Kassen, sagde den lille Willie: "Jeg vil give min Skilling."

"Hvad skal kjøbes for denne lille Gave?" var det næste Spørgsmaal. Det blev besluttet at kjøbe en liden Traktat, paa hvis Rand Skillingens Historie skulde skrives, og tillige tilføie en liden Bøn om Lykke til dens fjerne Vrinde

Kassen kom til sit Bestemmelsessted, og blandt dens værdifulde og interessante Indhold laa Willies Gave ubemærket og for en Stund glemt. En Dag skulde en indfødt Lærer reise fra Missions-Stationen til en Skole paa hin Eide Fjeldet, hvor han var ansat. Han kunde sproget godt og var en stor Hjælp for Missionærerne; men desværre! han mangede den Kundskab, som kommer herovenfra. Han var ingen Kristen og vilde ikke lade sig omvende. Dette fyldte Missionærerne med stor Sorg; men de vedbleve dog at haabe.

Ved at se igjennem nogle Papirer blev Wil-

lies Traktat opdaget med Forklaringen paa dens Rand og den Oplysning, at Bønner vare blevne opsendte i Amerika om, at Gud vilde lægge Bølgens til, saa den kunde udrette noget Godt. Den blev leveret til den indfødte Lærer. Han læste den paa Reisen. Den aabnede hans Dine og viste ham, at han var en fortabt Synder i Fare for den evige Død, og at al hans Lærdom ikke kunde hjælpe ham noget. Den underrettede ham ogsaa om En, som kunde og vilde hjælpe, som var gaaet i Døden for ham og nu ventede, at hans store Kjærlighed skulde gaa ham til Hjerte.

Hvad Missionærernes mangeårige Arbejde ikke kunde udrette, blev nu udført ved denne lille Traktat. Den kraftfulde Mand boiede sig i Anger og ydmyg Underkastelse for Kristi Fødder, og han blev en alvorlig Kristen. Missionærerne, til hvem han var sendt, prisede Gud for denne Forandring, hvorved de bleve velsignede med en gudsfrygtig Lærer. De, som gavede ham Traktaten, vare overmaade glade; thi der er Glæde i Himmelen over en Synder, som omvender sig. Saaledes ser du, hvorledes smaa Gaver og Gjæringer ofte udrette store Ting og vise sin Indflydelse baade for dette Liv og det tilkommende; thi lille Willies Skilling gjorde, at der blev Glæde i Himmelen og paa Jorden.

Den stovede Bibel.

(Efter "Luth. Standard").

"D, her er den paa Hylben just bagensfor Bedstemors stovede gamle Bibel," sagde en blaasiet Gut, som havde klaret op paa en Stol for at se efter sin Vold.

"Jeg skulde ønske at vide, hvad der er i denne store tykke Bog," sagde hans Søster Anna. "Det kan ikke være meget godt og interessant; thi Ingen tænker nogenstunde paa at læse den."

Annas Forældre levede i en fjernt Landshy i det sydlige Frankrig. Deres Hus saa meget smukt ud; dets spidse Tag var overstryget af et Almetræ. Anna sad ofte hele Dagen under Almen og spandt, undtagen naar hun maatte hjælpe sin Moder i hendes Arbejde; thi hun var en slink liden Pige og hjalp sin Moder saa meget hun kunde.

Om Høsten blev Anna meget syg og var nødt til at holde ved Sengen i flere Uger. Da

hun begyndte at blive bedre, var hun endda meget svag og var ikke istand til at bruge sin Hof. Hun sad alene i Huset i timevis, naar hendes Forældre vare gaaede ud, og hun havde Intet at gjøre uden at se paa Jorden Blussen og paa Almens Løv, som det faldt, det ene efter det andet, til Jorden. Hun havde kunns saa Bøger, og disse havde hun allerede læst saa ofte, at hun næsten kunde dem udenad. Hendes Broder var borte i den nærmeste By for at lære et Haandværk, og saaledes var hun meget sørgmodig og ensom.

En Dag, medens hun sad sørgmodig og ikke vidste, hvorledes hun skulde tilbringe Tiden, kom hun til at se paa Hylben og den store brune Bog, som var bedækket med Støv og Spindelbav. Hun hoppede hurtig op og sagde ved sig selv: "Meget godt! der er Bedstemøders Bibel; jeg har stor Lust til at se paa den og se, hvad den indeholder." Strax tog hun Bogen ned af Hylben, og, efterat have faaet Støvet af den, satte hun sig i en Krog for at læse i den.

Det var en meget gammel Bibel med mange sorte Træsnit. Der var Moses i sin Kiste af Rør og Daniel i Lovetullen. Disse Billeder syntes Anna meget godt om, og i Sandhed, hun saa paa alle Billederne, spændt hun læste en eneste Linje. Hun aabnede St. Lucias Evangelium og beundrede atter og atter Billederne af Disciple med den forunderlige Fiskebræt, og derpaa læste hun Kapitlet om denne Undergjærning. Hun læste ogsaa Beretningen om den Værkbrudne, som de lode ned gennem Taget til Herren for at blive helbredet. Snart blev hun saa fordybet i Læsning, at hun næsten lod den sidste Gnist udslukkes paa Arnen. Tiden saaldt hende nu ikke mere tung og lang, og hun vedblev at læse, indtil Tiden kom, at hendes Fader og Moder skulde vende tilbage; og hun lukkede den gamle brune Bog og lagde den paa Hylben igjen.

Fra den Tid af fandt Anna nok at gjøre Hvert Dieblif, som hun tilbragte alene, var dyrebart for hende; thi nu kunde hun læse den glade Tidende om Jesus Kristus. Og da hun blev saa vidt stærk, at hun kunde sidde ved Høfen, tænkte hun bestandig paa hans Naades Under og Mod Menneffene og paa hans naadige Indflydelse til dem, som arbeide og ere besværede. Gud gav hende sin Naad ved Ordet og lærte hende Kjærligheds Vet. Den i lang Tid ubrugte Bibel blev for hende, som for saa Mange, et Lys for hendes Fod og en Lygte paa hendes Sti.

Dag, med Vaarens blide Dage kom der en stor Sorg.

Annas Fader, som var en Arbejder, blev saa slemt beslagiget, at han døde strax efter. Han

efterlod sin Familie i stor fattigdom. Den stakkels Moder søgte at trøste sig med at paakalbe Helgenerne og at bede til Jomfru Maria, og ofte græd hun bitterlig, fordi hun ikke havde Penge til Sjemelesjer for sin afdøde Egtefælle.

En Aften medens hendes Moder var mere ansegtet end nogensinde, tilbød Anna sig at læse for hende og tog Bibelen ned af Hylden.

"Hvad, Anna? Dette er Bibelen!" raabte Enken skarpt; "du vil da visseelig ikke læse udaf den?"

"Hvorfor ikke, Moder? Den er Guds Ord, og der er et Bæis i den, som siger, at vi bør læse den."

Moderen paastod, at hun Præsterne forstod Meningen af det, som stod i Bibelen; men tilsidst gav hun efter for Annas Forisfæring, at der er meget i Bibelen, som endog et Barn kan forstaa. Meget snart havde den gamle Bibel den samme forunderlige Indflydelse paa Moderer, som den allerede havde haft overBarnet; og siden, da Læsningen af Bogen fortsattes fra den Dag af, erjærede den stakkels Enke den store og hemmelige Magt af Trost, som indeholdes i Guds Ord. I den stovede og forsømte Bog, som længe havde ligget saaledes paa Hylden, fandt Moderen og Datteren Veiledning til et nyt og velsignet Liv i Kristo Jesu.

Kjære Læser! Er Bibelen i dit Hus en stovet, forglemt Bog, som er lagt tilside, som om den havde Intet af Interesse for dig? Tag den ned! der er et Budskab i den til dig!

G a a d e.

Mit F o r s t e er et Navn for noisfe Mænd,
Og hyppigst vil man finde det paa Landet,
Det A n d e t var en Gud med Sværd ved
Lænd.

Men tit om Vinterkvæld I har vel sandet,
At ved mit H e l e Tid spandt hurtigt hen,
Mens jeg i Hjertet Sorg og Glæde blanded'.

Op'øening paa Gaarden i No. 8:
Stjernerne.

Paa "Børnenes Jubeloffer"

har jeg i August og September kun modtaget:

Fra Østlige Distrikt:

Fra Karen Gynli og Mathilde Jakobsen i
Scandinavia Mgh, Wis., 25 Cts.

Fra Minnesota Distrikt:

Bed Pastor Forde fra Mandi P. Wolf,
Pleasant Mgh, Wac, 25 Cts.

Fra Iowa Distrikt:

Bed Pastor Wise fra John D. Sovereides
Boru, \$1.

Allsaa i 2 Maaneder tilfammen kun \$1 50

I have vel ikke glemt denne Sag, kjære Born? I den Jubelaarets Udgang, Mjntaar 1879, skulde vi have betalt al Gjæld paa vore Læreaanstalter. Skal dette ske, maa vi alle være med at give. Saa haaber jeg, at der i de følgende 3 Maaneder kommer ret rigelige Bidrag fra Eder; at alle de mange Bøcu som endnu Intet have givet, givde dobbelt, og at de, som før have ydet, alle som en gjøre det atter inden Aarets Udgang. — Nu have vi snart R e f o r m a t i o n s f e s t e n. Det er en passende Anledning til at holde ogsaa Børnefest og vise vor Taknemmelighed mod Gud for, at vi hverken stode i Rædse og Mørke eller ere overgivne til de mange Sektens Vildfarelser hid og did, men have hans rene og sande Ord. Læder os vise, at vi i sætte Pris paa denne Guds store Naade mod os!

Derfor man sender, især de større Bidrag, direkte til Kæssereren, ville de før komme i Rassen, og endel Arbeide spares. Naar man da samtidigt sender mig en Opgave over det til Kæssereren indsendte Bidrag, vil der paa samme Maade som før blive fritteret i Børnebladet.

Gud vælle os Alle, baade Emaa og Store, til hjertelig og alvorlig Von og Arbeide for hans Kirke tillandt os!

J. W. Frich.

"Børneblad"

4de Udgang, 1878

koster pr. Explr. 35 Cents.

Agenter, der selv holde Ravnelliste over de enkelte Abonnenter, erholde Bladet

3 Pakker paa fra 5—9 Explr. efter 30 Cts pr Ex

— " " 10—49 " " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges for s k u d s v i s

Restancer paa Bladet bedes
indsendte strag.

Adresse: J. W. Frich,

Tr. 151, La Crosse, Wis.